

RÖTT GULD
av
Amanda Lundin

KAPITEL 5

Gudrun drog in den kalla, pärlande utomhusluften i lungorna; en skarp kontrast mot festsalens osande rök och tryckande värme. Hon nyktrade till, tankarna klarnade till iskristaller. Kvällen hade lagt sin mörka mantel över gården, facklor fladdrade utmed hallens träväggar likt stjärnor på natthimlen. Flera vakter posterade vid hallens portar, på gårdsplanen sprang trälar mellan kokgropar och visthusbodas.

Bredvid Gudrun stod Atles vakt – hennes gestalt liknade en klippa, ansiktet var karvat i sten och täckt med slingrande tatueringar. Muskler svällde under tjocka läderharnesk och bruna yllekläder. Vakten la armarna i kors, höjde på ögonbrynen och muttrade: ”Mot avträdet?”

”Vad är ditt namn, ädla sköldmö?” frågade Gudrun.

Vakten tvekade en stund. ”Tora.”

Gudrun la huvudet på sned och log. ”Jag är nyfiken, *Tora*. Har du någonsin mött en völva?”

”Jag beblandar mig inte med häxor.” Tora spottade på marken.

Gudrun lutade sig närmare, kände lukten av Toras svett. Kvinnans ögon var barrgröna och omgivna av långa, utsökta ögonfransar. *En vacker best.*

”Den som inte förstår magin, fruktar magin. Vet du var völvornas krafter kommer ifrån?” Med en blixtnabb rörelse drog Gudrun sin dolk och stötte den djupt mellan Toras revben. Hennes vackra ögon spärrades upp, chocken blixtrade i dem.

”*Blod*”, viskade Gudrun i Toras öra.

Kvinnan vacklade till, gurglade något osammanhängande. Fuktiga droppar sprätte mot Gudruns ansikte – röda, heta vågor pulserade fram över hennes hand. Tora sjönk ihop på knä och väste: ”*vakter!*”

Gudrun slet loss dolken; Tora kved och famlade med händerna över stickhålet, ett desperat försök att behålla livet i kroppen.

”Ikväll kommer du att möta dödsgudinnan. Hälsa henne från mig”, sa Gudrun med iskall röst.

Hon rätade på ryggen och såg sig omkring; hallens vakter betraktade dem nyfiket, men ingen ingrep. Gudrun andades ut; planen gick som det var tänkt. Harald hade mutat Atles vakter med deras besparingar och familjeklenoder; hacksilver, pälsverk, silkestyger och smycken. Deras lojalitet till Atle visade sig vara skör som ett asplöv.

Allt av värde hade de offrat till mutor; allt utom ringen. Gudrun torkade sina blodiga händer mot klänningstyget, stoppade tillbaka dolken i det dolda bältet under klänningstyget, grävde i kjortelns innerficka. Kall metall mötte hennes fingrar.

Hon plockade fram Sigurds vigselgåva. Tyngden av ringen i handen eggade henne, pulsen ökade, hon andades tyngre. Gudrun placerade ringen på sitt ringfinger. Det röda, tvinnade guldet blänkte i skenet från facklorna, viskade ljudlösa galder till henne. Det fanns en hunger i utstrålningen som spillde från ringen. Håret reste sig på armarna, det pirrade i hårbotten.

”Be alla vakter lämna platsen. Alla trälarna också”, beordrade Gudrun den närmaste vakten, en skäggig man med spjut och rädda ögon. Han nickade stumt och lämnade sin post.

Gudrun hörde vakternas och trälarnas mumlanden, deras krasande steg mot den frusna marken. Spelmännens musik flydde ut ur hallbyggnaden; ett avlägset liv som sipprade ut, likt blodet ur Toras kropp. Gudrun ställde sig på knä bredvid Tora, som låg i fosterställning intill en pelare, hon andades ytligt och väsende.

Gudrun sökte målmedvetet genom Toras kläder, knäppte upp hennes bälte, lossade en skinnpung. De få silvermynten inuti stoppade Gudrun i sin ficka – med den tomma skinnpungen samlade hon blodet som pumpade ur stickhålet i Toras sida. Klibbigt och varmt, lukten liknade koppar.

Nöjd reste sig Gudrun och lämnade Toras kropp på marken. Ansiktet var snö vitt, ögonen tomma; döds gudinnan hade hämtat hennes själ.

”Må du finna din väg i dödsriket, sköldmö”, sa hon kallt.

Hon svepte med blicken över hallbyggnaden; obehövad och utlämnad. Rökslingor steg ur hallens vindögon, upp mot den oljesvarta himlen. Hjärtat bultade hårt; det kändes som om bröst korgen skulle brista. Svanhild och Harald väntade på henne vid älven, där de förberett en flyktbåt. Men hon skulle inte springa genom skogen till älven ännu. Hon hade en sak kvar att göra.

Tiden var pressad; de hade endast mutat hirdmännen som hade vaktjänst – de resterande krigarna i hallen var Atles ulvar. De skulle slita henne i stycken vid hans kommando. När som helst kunde någon lämna hallen och upptäcka henne. Och Atle kunde börja bli misstänksam och undra vart hon höll hus.

Tvivel och oro fladdrade i hennes mage. Hon *måste* klara detta. Hon var en völva; gudarna hade utvalt henne, drakens krafter flödade i hennes ådror. Detta var hennes enda chans.

Gudrun stegade fram till dörren hon tidigare utträtt med Tora – en bastant ekdörr. Hon andades djupt, doppade fingrarna i den blodfyllda läderpungen och började sjunga. Från hennes strupe vaknade dova och vibrerande toner. Från hennes tunga formades urgamla, heliga och kraftbärande ord. Facklorna vid dörrens sidor fladdrade oroligt och sprätte glöd.

Samtidigt som hon sjöng galdern, målade hon omsorgsfullt tecken i blod på trädörren. Runorna hon fått till gåva av gudarna. Symbolerna glänste röda i månljuset. Skuggorna mörknade och darrade, likt en vattenyta störd av en tappad sten. Kraften trummade under hennes hud, hjärtat svällde i hennes bröst, kroppen darrade. Hon kunde känna gudarnas närvaro, höra deras viskningar.

Sången upphörde och Gudrun målade den sista symbolen; tillsammans bildade de en cirkel. Förseglingens rungalder var fulländad. Rysningar vandrade över henne hud; hon hade lyckats, ingen kunde ta sig ut eller in genom dörren. Ett leende spred sig på läpparna.

Gudrun gick vidare längst hallbyggnaden och utförde samma ritual vid varje dörr, fönsterlucka och glugg. Med Toras blod förseglade hon Atles hall bit för bit – stängde in hunden i drakens käft. Musiken, skrålandet och skratten fortsatte att ljuda från hallens inre. Ingen störde henne – enstaka träl sprang förbi men undvek henne. De mutade vakterna hade gjort sitt jobb. Hjärtat pumpade i hårt, svetten trängde fram trots kylan, kläderna klubbade mot kroppen. *Hon var så nära nu...*

Efter att ha förseglat köksingången rundade Gudrun ett hörn; såg en gestalt i visthusbodens skugga.